

Пригответи китка, дѣто не вѣхне,  
Други даръ нѣкой по-скжпъ за мене:  
Прѣпорецъ хубавъ шить съсъ коприна,  
Азъ да го нося въ мойта дружина.

Ти оший въ него лъвъ единъ славенъ: —  
Въ зелено поле да е исправенъ;  
Той да напомня стари години,  
Кога водялъ е на бой дѣди ни.

Гжста му грива некъ се развѣва, —  
Отъ погледъ му пламъкъ да излѣзва!  
Нека му зѣятъ челюсти гнѣвни,  
Като да иска за в' бой да ревни!

Прѣдни си лапи гордо да вдига,  
Власинъ и Русинъ страхъ да ги стига;  
Съ дѣсна да носи кръстътъ Христови,  
Съ лѣва да къса тѣжки окови!

И надъ глава му тури тогава  
Тѣзъ думи златни: „БОГЪ Е СЪСЪ НАЗИ!“  
Въ боя на момци сърдце да дава: —  
Азъ ще го вдигамъ да се развява!

Ако ли въ люта азъ падна битка  
Твоя даръ, либе, ржка ще стиска;  
И тебъ когато „сбогомъ“ продумамъ,  
Лъвътъ прощално азъ ще цалувамъ!